

Albatros

Renáta Fučíková

KRÁLOVNŮ A POUŤNÍČÍ

Příběhy
prvního tisíciletí

Královny a poutníci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Renáta Fučíková

Královny a poutníci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© Renáta Fučíková, 2023

Illustrations © Renáta Fučíková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-00-07231-9

ISBN e-knihy 978-80-00-07241-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07240-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07239-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Albatros

Renáta Fučíková

KRÁLOVNY A POUTNÍCI

Příběhy
prvního tisíciletí

BRITANNIA

Severní moře

Baltské moře

GERMANIA

GALLIA

PANONIA

DALMATIA

ITALIA

HISPANIA

EPIRUS

CASTRA VETERA

LUTETIA

MOGONTIACUM

MAROBUDUM

LUGDUNUM

VINDOBONA

MEDIOLANUM

AQUILEIA

NARBO

MASSILIA

GENOA

RAVENNA

PISAE

ROMA

RHEGIUM

TARRACO

NEAPOLIS

CARTHAGO

Labe

Rýn

Čechy a Morava se Slezskem jsou jako spojená hnízda uprostřed evropské pevniny. Vypadají jako veliké měkké dlaně obrácené k nebi. Zachycují vodu padající shůry a pak ji řekami štědře vylévají do sousedních končin.

Příběhy, které vám budu vyprávět, se před stovkami let odehrály v miskách těchto dlaní. Jsou podobné našim bohatě rozvětveným řekám, jimiž proudí životodárná voda. Ta také někdy rychle skáče po balvanech velkých událostí a jindy zpomalí v hustých kořenech životů prostých lidí.

Ale stále je to tatáž voda – voda příběhů, které zavlažují a napájejí košatý strom našich dějin...

Kniha první

PRVNÍ KRAJ

Město

Italský poloostrov ve tvaru jezdecké boty omývají ze tří stran vlny Středozemního moře. Stejně jako na jiných místech, i tady ve starověku vznikala města. Jedno z nich dostalo jméno Roma – a my mu dnes říkáme Řím.

Moře šumělo jen kousek od Říma, ale přesto se z jeho obyvatel nestali mořeplavci. Netěšilo je objevovat ostrovy a osidlovat je. Římští muži byli pěší válečníci a raději než po palubách lodí dupali svými okovanými sandály v prachu cest. Se štítem v levé a s kopím v pravé ruce zaútočili nejprve na své nejbližší sousedy a potom napadali jedno království za druhým, až jim během tří set let patřila celá rozlehlá italská bota.

Římané byli na své město a jeho dějiny pyšní. Velice záhy z něj dokázali vyhnat krále

a vládli si sami. Muži z nejvýznamnějších rodin se pravidelně scházeli v senátu, kde se radili a vynášeli důležitá rozhodnutí a zákony. Věc veřejná – res publica, jíž my dnes říkáme republika – byla Římanům stejně drahá jako jejich rodina. Pro svou republiku byli připraveni umírat. Ale byli pro ni ochotni i zabíjet a v nepřetržitých válkách zabírat další a další území.

Urození senátoři nepracovali rukama – jejich prací byla správa města a rozrůstající se říše. Rukama nepracovala ani většina občanů římské republiky. Na těžkou práci i domácí hospodaření měli své otroky, k nimž se chovali jako k nejobyčejnějšímu pracovnímu nářadí. Mohli je prodávat a nakupovat, mohli se o ně starat a udržovat je ve zdraví – ale mohli jim také vzít život.

První král

Kromě občanů Říma, jejich rodin a otroků se ve městě pohybovali i cizinci. Římané jim s pohrdáním říkali barbaři. Muži a ženy z dalekých zemí vypadali jinak než upravení Římané. Nosívali dlouhé vousy a vlasy, špičaté boty, cizokrajné kalhoty nebo podivné čepice. Barbar se proto v Římě nemohl schovat, ledaže by se svým zevnějškem přizpůsobil. Přesto jen výjimečně zapadl mezi domácí obyvatele a právo stát se Římanem získal jen za mimořádné zásluhy nebo za mimořádnou kopu zlata...

Řím barbary pohrdal, ale potřeboval je. Odkud by přece dovážel všechnu tu sůl, cín, olovo, železo, jantar, měď, zlato, stříbro, ale také koně, dobytek, olej, víno, obilí a všechny ty otroky?!

Lačné a nenasytiné město pohlcovalo další a další území a budovalo na nich silnice, vojenské pevnosti, poštovní stanice a místodržitelská sídla. Barbarům vnucovalo své zákony a zvyklosti a neptalo se jich, zda o římské vymoženosti doopravdy stojí.

Spravovat tak rozlehlé území bylo lákavé. Čím dál častěji se mezi římskými občany a generály objevovali ctižádostiví muži. Tvrdili, že mají na srdci blaho republiky, ale ve skutečnosti chtěli ovládat město i říši. „Vy se snad hodláte stát novými králi Říma?!“ předhazoval jim senát.

Kdepak. Vláda králů byla v Římě přece už zastaralý přežitek. Říši teď začali spravovat císařové a prvním z nich byl Augustus.

Císař

Přes Řím se přehnala předjarní bouře a provoněla vzduch blátem a mladou trávou. Vznešený Augustus slastně nasál tu vůni a z terasy svého domu se pyšně rozhlížel po městě, jež mu leželo u nohou.

Smrákalo se, z ohnišť vývařoven stoupal kouř a z křižovatek ulic bylo slyšet smích. V římských domech zapalovali lampy a prostíralo se k rodinným hostinám.

I v Augustově domě se chystala slavnostní večeře. Otroci pobíhali sem a tam, povlékali lehátka v jídelně, rozmísťovali je kolem stolů a na ně pokládali hliněné misky a pohárky. Augustus byl nejmocnější z Římanů, klidně mohl hostit své přátele na stříbrném a zlatém nádobí – ale nedělal to. Chtěl jít římskému lidu příkladem a žít stejně skromně jako dávní zakladatelé republiky.

„Jsem tu, otče,“ ozvalo se za Augustovými zády. Z šera zahrady vystoupil vysoký světlovlasý mladík. Přes rameno měl brašnu plnou popsanych sviteků, sandály zabahněné a nepořádně zavázané, vlasy rozčuchané a zpocené od běhu přes celé město.

„Dobře, Marku, žes dorazil před hostinou. Chci s tebou mluvit.“ Augustus ho vedl do domu. Byl na ně směšný pohled: zavalitý prošedivělý muž a vedle něj hubený mládenec skoro o dvě hlavy vyšší.

Kráčeli chodbami a císař se podrobně vyptával: Jak Marcus pokračuje ve studiu, které spisy o egyptských a babylónských dějinách už přečetl a zda už rozumí starobylým etruským kronikám...

„A co řeč severních barbarů? Udělal jsi nějaký pokrok?“ obrátil Augustus zkoumavě oči k Markovi.

„Už se dokážu docela dobře domluvit. Trávím teď hodně času s otroky, které zajali u řeky Rýn. Je to vážně zajímavé, vyptávám se jich –“

Augustus nenechal Marka domluvit a pochvalně ho popleskal po zádech. Zastavili se před malým chrámem boha Apollóna, který císař přistavěl ke svému domu.

„Pojďme dovnitř.“

Syn

Marcus si otřel bláto ze sandálů a ostýchavě následoval Augusta mezi bílé mramorové sloupy. Přistoupili k obětní míse a zapálili větvičky vavřínu. Dým stoupal ke stropu svatyně a oni hleděli do mladé tváře sochy boha Apollóna.

Císař mlčel. Vzpomínal na generála Agrippu, starého přítele, po jehož boku válčil s nepřáteli Říma. Ale generál je po smrti, což císaři připomnělo jeho vlastní věk. Komu jednou předá vládu nad Římem? Snad ne synům své ženy Livie, generálům Tiberiovi a Drusovi?!

Císař rozčileně zašeptal Markovi do ucha: „Livie usiluje o moc nad mou říší. Nedovolím jí to! Ona mě nenávidí. Přeje si jen mou smrt a Řím chce pro své syny.“

Markovi bylo trapně, nevěděl, co říct. Císař se ale rychle opanoval.

„Pojedeš na sever s generálem Drusem. Navenek budeš tlumočnickem, ale ve skutečnosti mi generála ohlídáš, aby neobrátil vojsko proti mně. Konečně zúročíš všechno, co jsem do tebe vložil, milý Marku.“

První král

Cizí jazyky, dějiny říší a válek, zákony, základy obchodu – prostě všechno, co ses v mém domě za celé roky naučil.“

Markovi se podlomila kolena. Vojenské tažení! Má opustit klid Augustova domu a svoje knihovny, svitky s kronikami, svůj stůl, postel a lázeň s horkou vodou?!

Kdysi dávno ho zbědovaného a hladového přivedli do Augustova domu – tehdy byli Drusus a Tiberius ještě chlápci. To oni tenkrát dali maličkému Markovi jeho římské jméno, protože to původní barbarské nedokázali vyslovit. Marcus byl rád, že má kde žít, i když spával jen mezi

otroky. Trpně a pokorně snášel Drusovy a Tiberiovy posměšky i ústrky od jejich matky Livie. Na urážky neodpovídal, jen se choulil nad svitky a knihami, které četl. Byly jeho útočištěm.

Samotnému císaři Augustovi ale učenlivý Marcus přirůstal k srdci čím dál víc. Tiberius a Drusus po čase dospěli, odešli k vojsku a Livie se přestěhovala do vlastní vily. Marcus tehdy konečně začal dělat to, co měl nejraději: studoval dějiny a jazyky a v soukromí domova dělal Augustovi stejnou radost, jako by byl jeho rodný syn.

Knih první

Císař se podíval Markovi zblízka do očí: „Rád bych tě prohlásil za svého syna, ale nemohu. Nezměním skutečnost, že jsi cizinec. Až se vrátíš s vítězným vojskem, snad bude všechno jinak. A nikomu ani slovo, slyšel nás jenom Apollón.“

Vyšli ze svatyně a zamířili do jídelny. Voněla dobrým jídlem a první hosté už přicházeli. Augustus obřadně objímal senátory, vítal obchodníky a bankéře. Pak vstoupil do dveří generál Drusus a pozdravil se s Augustem. Když míjel Marka, nečekaně se usmál – zřejmě už od císaře věděl, že ho čeká cesta s mladým učencem.

Nakonec vešla i vznešená Livie a za ní v patách zamračený Tiberius. Hostina začala. Otroci nalévali víno a přinášeli další a další chody, maso, chléb, zeleninu a sladkosti. Po jídle všichni naslouchali veršům o Augustově vítězství nad Egyptem.

Císař se po celý večer bavil s hosty, kteří leželi po jeho boku. Jen ve chvílích, kdy se Livie nedívala, vysílal do kouta, kde mezi neurozenými muži hodoval Marcus, pohledy plné otcovské lásky.

Generál

Marcus musel před cestou podstoupit krátký vojenský výcvik. Byly to nejhorší dny jeho života. Nejprve mu dali krátkou hůl a nutili ho odrážet rány. Hodiny a hodiny se snažil uhýbat a oplácet údery, ale jeho dlouhé nohy nebyly zvyklé rychle uskakovat. Ruce měl neohraibané a slabé, zvyklé držet jen pisátko a svitek papyru. Kdejaký soupeř se mu teď plnou silou trefoval do boků a břicha. Každý večer si Marcus přepočítával nové a nové modřiny.

Teprve po několika dnech dostal meč. Setník, který Marka cvičil, si před ním samým odporem odplivoval: „Bude po tobě v první minutě útoku! Pochlap se! Znovu!“

Pak Markovi přivedli koně, docela klidného, ale ani tak se mu skoro nedokázal vydrápat na hřbet a udržet se tam.

V den odchodu na Sever oblékli Marka do legionářské zbroje a dostal důstojnickou přilbu ozdobenou bílým peřím. Nebylo snadné najít pro Marka dostatečně velkou drátěnou košili.

Nakonec mu nějakou natáhli, křížem ji přepásali, na levý bok mu zavěsili meč a na pravý dýku. Ukázali mu, jak k sedlu přivázat štít, kam připevnit misku a kam přikrývku.

„Tak hodně štěstí, ty ubožáku. Budeš ho asi dost potřebovat,“ rozloučil se s Markem cvičitel a pleskl jeho koně přes zadek.

Vojsko se dalo do pohybu. Marcus jel v čele s houfem velitelů, za nimi skřípala kola vozů, které vezly stany, polní nábytek

a potraviny pro důstojníky. Cesty byly široké a pevné a Marcus si nakonec zvykl i na nepohodlné houpání na hřbetě svého grošáka.

Už po několika mílích si Marcus uvědomil, jak ho pochod k Severu vlastně těší. V porovnání s úmorným a jednotvárným cvičením těla byla teď jejich cesta jako jakýsi předlouhý poučný svitek. S každým krokem vpřed se odvíjel dál a dál a objevovaly se stále nové poznatky.

Marcus si porovnával vědomosti načerpané z knih s pravdou, kterou teď viděl na vlastní oči. Minuli starobylá města Etrusků, nejstarších nepřátel Říma. Pak prošli rozlehlou nížinou kolem řeky Pád, kterou Římané vyrvali Keltům. A dál mířili k vysokému pohoří, které se se před nimi táhlo přes celý obzor.

Dole pod sebou nechali statky, zelené zahrady a pole, vznosné cypřiše i košaté sosny. Vojsko vpochodovalo do průsmyku. Stoupali výš a výš, nalevo i napravo byly teď už jen strmé svahy tvořené sutí a balvany. Jako by se znovu vrátila zima – mužům i koním šla od úst pára a nohy se jim bořily ve sněhu. Konečně byli vojáci na druhé straně a cesta začala zase klesat.

„Země barbarů. Dobře že ji hory od Říma oddělují,“ ukázal Drusus do dálky, kde se před nimi černaly vlny nekonečných kopců.

„Proč vlastně chceme ty končiny dobýt?“ zvedl Marcus udiveně obočí. „Vždyť tam nic zvláštního není. Jen samé lesy.“

„Musíme tyhle barbary porazit dřív, než je napadne k nám vtrhnout. Jsou jako švábi, rozlezli by se docela všude. Dáme jim včas poznat naši sílu a moc, aby je ani nenapadlo na nás zaútočit.“

„Jak daleko na Severu jsi vlastně byl?“ otočil se Marcus k Drusovi.

Generál vytáhl z brašny chléb a mezi sousty nedbale vyprávěl: „S bratrem jsme před lety zakládali pevnosti nahoře na řece Rýn.

Knih první

Vloni jsem se pustil ještě dál – na lodi jsme pluli až do severního moře. Tam všude jsou barbaři, říkají si různě. Chaukové, Brukteři, Frísové. Pro mě jsou všichni stejní. Nevyzpytatelní kolohnáti, co bojují v tlupách. Nenosí zbroj ani přilby. Vyrážejí z úkrytu, ve vánici, ve tmě. Jako přízraky. Natírají se blátem, aby se ztratili v houštinách. Vždyť jsi vlastně jeden z nich. Mohl bys to vědět.“

Markovi se zastavilo srdce. Věděl, že ho do Říma přivedli odtud, ze Severu, ale byl tehdy tak malý. Nejstarší vzpomínky se už dávno ztratily pod těmi novými. Zděšeně se ohlédl po generálovi – snad v něm taky nevidí dotěrného švába?!

„Ale jdi!“ poplácal ho Drusus přátelsky po zádech. „Ty jsi přece už dávno náš.“

Tumočník

Legie postupovaly k řece Rýn a vždycky po dvaceti mílích odpočívaly. Muži stavěli stany, pekli si v popelu placky a na kopích rožnili zvěř, kterou chytili cestou. Setníci udržovali pevnou kázeň a kohorty neustále pochodovaly v sevřených útvarech. Dubovým lesem duněly kroky tisíců vojáků a štítů

řinčely o drátěné košile. Římské vojsko budilo v kraji hrůzu už jen samotným hlukem a hladce pronikalo stále hlouběji a hlouběji do severního území. Nikdo se legiím nestavěl na odpor, jen tu a tam se dal za křovím nebo stromem vytušit stín barbarského stopaře.

Po několika dnech dorazily Drusovy jednotky do pevnosti Mogontiacum, jejíž jméno dnes v našem jazyce zní Mohuč. Generál nechtěl ztrácet čas a s polovinou mužů rychle pokračoval dál na sever. Podél širokého toku Rýna zamířili do pevnůstky Vetera, kterou Drusus založil minulé léto. Posádce se ji podařilo přes zimu udržet a teď se s radostí shledala s posilami. Generál vydal mnoho rozkazů – ke kácení stromů, ke stavbě strážních věží i vyšších palisád a kopání hlubokého příkopu kolem opevnění. Bylo horko, dny příjemně dlouhé, a muži proto trávili všechnen čas budováním nedobytných hradeb.

Jednoho rána se před branou pevnosti objevil neozbrojený barbar. Dovedli ho ke

Knih první

generálovi. Promluvil, ale jeho slovům nikdo nerozuměl. Drusus ukázal na Marka: „Překládej.“

Marcus si rychle připomněl jazyk, který se v Římě naučil od zajatců, a pokusil se tlumočit co nejpřesněji: „Jeho pán tě, generále, zve na přátelskou návštěvu. Prý chce poslat dary římskému králi.“

„Králi!“ rozesmál se Drusus. „Krále nemáme už pět století! Ale to nemůže nějaký hloupý barbar vědět. Dobrá! Pozvání přijímám. Povedeš nás, barbare.“

Na cestu se vydala jen kohorta mužů, generál nechtěl nechat pevnost bez obránců. Marcus s ním musel jet jako tlumočník. Zamířili do neznáma – na východ. Míjeli vesničky roztroušené v lesích. Barbaři zanechávali práce na políčkách a ozbrojené Římany zamračeně pozorovali.

Po třech dnech pochodu dovedl průvodce generála pod vrch, na němž stálo několik dlouhých domů s doškovými střechami. Po cestě z kopce sbíhaly Římanům naproti barbarské děti a něco na ně pokřikovaly. Vojsko se zastavilo. Na hraně vrchu se objevil mladý vousatý muž, široce rozpřáhl ruce a cosi zvolal.

„Jsme vítáni. Máš jít nahoru, generále,“ překládal Marcus.

Drusus nechal pod kopcem většinu kohorty a obklopen skupinou nejzkušenějších vojáků vystoupal pěšky do vesnice. Byli uvedeni do největšího z domů a usazeni kolem ohniště na lavice pokryté vlčími kůžemi. Vesničané obstoupili hosty v uctivé vzdálenosti, zato děti si troufaly blíž a zkoumavými prstíky osahávaly římskou zbroj, odznaky a chocholy na přilbách. Generál jednoho z chlapců odstrčil tak prudce, až upadl.

„Pojďme jednat. Překládej,“ přikázal Markovi.

Náčelník vesnice dal přinést balík jemných kožešin, ozdobný kotlík plný medu a vyřezávanou truhlici. Generál opovržlivě rozhrnul kožešiny nohou, ochutnal med a nakonec otevřel truhlici. Úžasem vyvalil oči: Byla plná vzácných jantarových perel.

„Nuže, co chceš pro svou vesnici za ty dary?“

Náčelník Segestes vysvětlil, že žádá pro své Cherusky pouze mír s Římem a ochranu před sousedy. Nabídl generálovi i několik urostlých bojovníků pro službu v římském vojsku. Drusus nechal na oplátku vybalit dva bronzové kahany a nakonec i skleněný pohárek. Barbari si ho s úctou podávali a nevěřicně pozorovali, jak skrz něj probleskují plameny ohniště. Drusus napřáhl k Segestovi ruku a slíbil, že dohlédne na dohodnutý mír.

Jednání skončilo, Římané se zvedli, pobrali dary a opustili vesnici. Marcus až dole v táboře zjistil, že mu chybí dýka. Asi mu ji vzalo jedno z barbarských dětí.

„Je to nanicovatá pakáž,“ hodnotil ještě toho večera generál setkání s barbary. Seděli s Markem u ohně a popíjeli víno. Drusus si odplívl a pokračoval: „Navzájem by se požrali. Ochranu před sousedy! Budou ji mít! Příští rok sem přivedu deset legií a uděláme tu pořádek! A když se budou vzpouzet, rozdupeme je jako šváby!“

„Generále,“ zeptal se tiše Marcus. „Co je podle tebe v životě to nejdůležitější?“

Drusus se zamračil a vyštěkl: „Vojenská čest a blaho Říma!“

Marcus dlouze přemýšlel a pak řekl do praskotu ohně: „Já bych si asi vybral poznání. Pochopení světa. A nejcennější je možná lidská důstojnost, co myslíš?“

Nikdo však Markovi neodpověděl. Generál tvrdě spal, zmožený vínem.

Průzkumník

Marcus občas dumal, jestli se mu v barbar-
ských krajích tolik líbí, protože si už zvykl,
anebo protože se v nich prý kdysi narodil.
Kdo ví? Končiny kolem řek Rýn a Mohan ale
byly v létě opravdu hodně příjemné. Horko
tu nebylo tak úmorné jako v Římě a služba
generálovi zatím také nebyla nijak náročná.

Na konci léta se vrátili do Mohuče a legie
svého generála bouřlivě přivítaly. Vojáci ho
tolik milovali... Drusus s nimi rád vysedával
u ohně a vedl silácké řeči o potírání barbarské
pakáže. V takových chvílích Marcus raději

tiše mizel v důstojnickém domku uprostřed
pevnosti. Psal si tam deník a pečlivě do něj
zakresloval všechno, co viděl. Vesnice bar-
barů, zákruty řek i polohu lesů, bažin a pa-
horků, které na výpravách mýjeli.

Generál věděl o Markově zálibě v kreslení
map. Začátkem podzimu ho proto vyslal na
průzkum, aby legiím prošlapal cestu pro
příští rok:

„Na východě prý teče řeka Labe a za ní
jsou další řeky, které nás určitě dovedou
k jantaru.

Řím musí ložiska těch zlatých kamenů co nejrychleji ovládnout. Vezmi si pár mužů a hledejte cestu k Labi.“

S pouhou četou vojáků se Marcus vypravil proti proudu řeky Mohan. Její tok se klikatil a místy ztrácel v hustém porostu. Strakatým podzimním lesem putovali už několik dní. Zatímco v lesích kolem Vetery byly v každém údolí barbarské vesnice, tady se zdálo, že je pusto a klid. Jen občas vyskočila nad hladinu ryba, s křikem vylétl z travin pták, ale jinak panovalo umrtvující ticho. Po čase přestala být Markova družina ostražitá.

Končil další namáhavý den, muži si na ohni opékali ulovenou kachnu a Marcus vytáhl olůvko. Škrábal jím na pergamen zákres ohybu řeky, který právě s obtížemi obešli... Vtom se mu něco zaseklo kolem krku a strhlo ho k zemi. Někdo mu zkroutil ruce za zády, uhodil ho do hlavy – a svět zahalila tma...

Marcus se probral na dně loďky, pevně svázaný řemeny na rukou a nohou, v puse roubík. Cítil, že se o jeho záda opírá jiné tělo a chvěje se. Snad někdo z jeho čtyř? Nedokázal se otočit. Úkosem se rozhlédl a uviděl kolem jen vlasaté barbary. Usilovně veslovali, jejich pádla pravidelně pleskala o vodu a zlaté koruny dubů se nad Markovou hlavou pomalu posouvaly. Pozoroval oblaka nad stromy a necítil strach, jen jakýsi zvláštní klid v duši.

Dva dny pluli proti proudu. Na noc barbaři vytahovali člun na břeh a odpočívali. Zajatcům dali trochu napít a víc si jich nevíšali.

Třetího dne řeku zalehla mlha bílá jako mléko. Muži teď veslovali pomaleji a co chvíli táhle zahvízdali. Konečně se z mlhy ozvala odpověď. Loďka přirazila ke břehu a barbaři vytáhli Marka ven. Nedokázal se postavit na nohy, nesli ho tedy jako žok obilí. Otočil se a viděl, že za ním klopytá voják z jeho čtyř, postrkovaný barbarem. Kde skončil zbytek družiny, to vědí jen bozi...

Z mlhy se vynořila nízká rozlehlá stavba a před ní stály tři ženy v bílých košilích. Ukázaly před sebe a barbaři jim hodili oba zajatce k nohám. Mlha se rozpouštěla. Marcus uviděl kruh z velkých kamenů a za ním obrovský křivolaký dub, mezi jehož větvemi vlály barevné stuhy a chrastily zavěšené

Obřad

Další dny strávili oba zajatci u kůlu na kraji prostranství nad řekou. Slabostí se po několika hodinách sesunuli k zemi. Čas od času přišla některá z barbarek a dala jim napít. Mlčeli. Nebylo o čem mluvit. Oběma bylo jasné, že je čeká smrt...

Nadešel další večer a na obloze se rozzářil teninký srpek nového měsíce. Ozvalo se dunění bubnů a mezi stromy probleskovaly plameny pochodní. Z blízkého lesa vyšel průvod barbarů a zamířil k zajatcům. Vedly ho tři ženy v bílém. Nejstarší z nich pokynula a její muži odvázáli třesoucího se vojáka. Násilím do něj vpravili pár hltů jakési tekutiny a pak ho odvedli k řece. Dunění bubnů zesílilo a Marcus ze tmy zaslechl tupou ránu a šplouchnutí.

Teď byla řada na něm. Bušilo mu srdce, když ho barbaři odvažovali. Měl strach, ale daleko silněji cítil zvědavost: Jak vlastně vypadají barbarské obřady? O těch ze Severu zatím nikdo v žádné kronice nepsal.

Nejmladší ze tří kněžek, malá dívka, přinesla misku a podala ji té hlavní, vysoké stařeně. Bělovlasá kněžka nabrala kostnatou rukou obilnou kaši a cpala ji Markovi do úst. Nebránil se, převaloval sousto na jazyku a přemýšlel, proč je tak hořké. Snad nějaká lesní bylina? Polykal další a další hroudy kaše, až se miska vyprázdnila.

Markovi se začala točit hlava a cítil zvláštní horko v údech. Muži přinesli Markovu přílbu, meč a opasek, které mu vzali už před pár dny, a stařena je podala družkám.

Pak jedním trhnutím stáhla ze zajatce drátěnou košili. Všechny tři kněžky začaly tlouct dřevěnými palicemi do Markovy zbroje a její pochroumané trosky zavěsily na posvátný dub.

Pacholci zatím Markovi omotali kotníky hrubými provazy a ty pak přehodili přes silnou větev. Marcus všechno se zájmem sledoval, jako by šlo o nějaké uhrančivé divadlo. Škoda že už nebudu mít možnost ten obřad

První král

zaznamenat v deníku, pomyslel si, když mu škubnutí obou provazů podtrhlo nohy.

Visel teď hlavou dolů a chtělo se mu smát. Všechno bylo obráceně a naopak – i tvář prostřední kněžky, mladé světlovlasé ženy. Přistoupila k Markovi a vytáhla zvláštní kamenný nůž. Přesným řezem mu rozpárala košili od krku až po břicho a rozhrnula ji. Hluk bubnů znovu zesílil.

Teď – pomyslel si Marcus. Teď!

Žena stála s napřaženým nožem bez hnutí jako socha. Upřeně pozorovala Markovu hrud'. Vykřikla.

Bubny ztichly.

Všechny tři kněžky pozorně prohlížely cosi na Markových prsou. Pak poodešly stranou a vzrušeně si šeptaly. Stařena pokynula a pacholci Marka spustili na zem. Ležel teď v chladné trávě, díval se na stříbrný srpek měsíce a smál se na celé kolo. Už se asi nikdy nedozví, čím měl tenhle obřad skončit. To je vlastně hloupé, mohl být jeho prvním kronikářem...

Ucítit dotek dlaně na tváři. Skláněla se nad ním prostřední kněžka a dívala se mu zblízka do očí. Marcus zvažněl. V jejích očích jako by objevil sám sebe. Jako by mu říkaly, proč žije a proč je právě tady...

